

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. การตั้งจุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
2. แนวคิด ขั้นตอน และการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
3. การจัดสื่อการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย ประเภท การเลือกใช้ การใช้ และผู้ผลิตสื่อการเรียนการสอน
4. การตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 297 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 27 โรงเรียน ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างประชากรอย่างง่าย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 1 ชุด เพื่อสำรวจการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะ เป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 การสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. การตั้งจุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
2. แนวคิด ขั้นตอน และการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
3. การจัดสื่อการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย ประเภท การเลือกใช้ การใช้ และผู้ผลิตสื่อการเรียนการสอน
4. การตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) และแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ มีลักษณะ เป็นแบบปลายเปิด (Open end)

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 ท่านตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้ (Try out) กับครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีใช้ตัวอย่างประชากร จำนวน 20 คน จากนั้นนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เลือกไว้

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยส่งแบบสอบถาม จำนวน 297 ฉบับ และเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ได้รับแบบสอบถามคืนทั้งสิ้น 276 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 92.93

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 นำข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ

4.2 นำข้อมูลเกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมาวิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ และค่ามัธยฐานเลขคณิต

4.3 นำข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมาวิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่และสรุปในรูปของความเรียง

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลได้ดังนี้

1. สถานภาพของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ปรากฏดังนี้ ครูส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31-40 ปี มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า สำเร็จการศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษประมาณ 6-10 ปี และมีชั่วโมงสอนภาษาอังกฤษประมาณ 15-19 คาบต่อสัปดาห์ ครูส่วนใหญ่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ การใช้สื่อการเรียนการสอนและการผลิตสื่อการเรียนการสอน

2. การสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านต่าง ๆ ปรากฏดังนี้

2.1 การตั้งจุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

จุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูโดยเฉลี่ยตั้งไว้บ่อยครั้ง ได้แก่ การให้นักเรียนสามารถเขียนคำหรือประโยคบรรยายภาพได้ เขียนคำหรือประโยคเติมลงในข้อความให้ได้ใจความสมบูรณ์ได้ เขียนประโยคและข้อความตามคำบอกได้ เรียงประโยคที่กำหนดให้เป็นข้อความสั้น ๆ ได้ และเขียนข้อความเติมลงในบทสนทนาให้ได้ใจความต่อเนื่องได้ ส่วนจุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูโดยเฉลี่ยไม่

เคยตั้งไว้ ได้แก่ การให้นักเรียนเขียนเค้าโครงเรื่องของข้อความที่อ่านหรือฟังได้ และเขียนจดหมายธุรกิจอย่างง่ายได้

2.2 แนวคิด ขั้นตอน และการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

2.2.1 แนวคิดในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูส่วนใหญ่เน้น ได้แก่ การให้นักเรียนมีความรู้ทางคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และกลไกในการเขียน โดยคำนึงถึงความถูกต้องทางความรู้ภาษาอังกฤษ (Accuracy) และการให้ความสำคัญกับจุดประสงค์ในการเขียนเพื่อสื่อความคิดให้กับผู้อ่าน โดยการใช้สำนวนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และคำนึงถึงโครงสร้างไวยากรณ์ และการสะกดคำเป็นสำคัญด้วย

2.2.2 การดำเนินการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูโดยเฉลี่ยปฏิบัติบ่อยครั้งได้แก่ การแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้นักเรียนทราบว่า เมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนนั้น ๆ จบแล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนงานเขียนลักษณะใดได้ และให้นักเรียนต่างคนต่างเขียน ส่วนการดำเนินการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูโดยเฉลี่ยไม่เคยปฏิบัติ ได้แก่ การสร้างประสบการณ์ให้นักเรียนก่อนลงมือเขียนโดยการให้นักเรียนดูสไลด์ ภาพยนตร์ หรือวิดีโอเทป การพานักเรียนออกไปทัศนศึกษานอกสถานที่ การเชิญวิทยากรมาร่วมในชั้นเรียน และการให้นักเรียนจับกลุ่มกันเขียนโดยแบ่งกลุ่มตามระดับความสามารถของนักเรียน

2.2.3 กิจกรรมการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนที่ครูโดยเฉลี่ยปฏิบัติบ่อยครั้ง ได้แก่ การให้นักเรียนคัดลอกข้อความตามตัวอย่างที่กำหนดให้ แทนคำ (Substitution) โดยให้ประโยคตัวอย่างและคำที่จะใช้แทนในประโยคตัวอย่าง หากคำที่มีความหมายคล้ายคลึงหรือตรงข้ามกับคำที่กำหนดให้ในประโยค เปลี่ยนรูปประโยค เช่น เปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถามหรือประโยคปฏิเสธ เป็นต้น เชื่อมประโยคโดยกำหนดประโยคและคำเชื่อม (Conjunction) ให้ เติมคำลงในช่องว่างซึ่งอาจจะเป็นคำศัพท์หรือสำนวนที่เรียนมาแล้ว เขียนตามคำบอกโดยเติมคำหรือข้อความลงในช่องว่างตามข้อความที่ครูอ่าน เขียนเรียงความโดยเติมคำหรือข้อความลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้องโดยกำหนดตัวเลือกให้ และจัดลำดับประโยคเป็นความเรียงที่มีใจความต่อเนื่อง ส่วนกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนที่ครูโดยเฉลี่ยไม่เคยจัด ได้แก่ การให้นักเรียนเขียนเค้าโครงเรื่อง

(Outline) ตามข้อความที่อ่านหรือฟัง เขียนโทรเลข และเขียนบัตรเชิญไปงานต่าง ๆ เช่น งานปีใหม่ หรืองานวันเกิด เป็นต้น สำหรับกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนที่ครูโดยเฉลี่ยจัดนาน ๆ ครั้ง ได้แก่ การให้นักเรียนจัดนิทรรศการ หรือจัดบอร์ดในชั้นเรียน เป็นภาพประกอบคำบรรยาย (Display board) โดยเขียนคำบรรยายเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนที่ครูโดยเฉลี่ยไม่เคยจัด ได้แก่ การให้นักเรียนจัดทำจุลสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ เป็นภาษาอังกฤษ ประกวดเขียนเรียงความ คำขวัญ คำโฆษณา เป็นภาษาอังกฤษ และจัดการแสดงต่าง ๆ โดยเขียนบทเป็นภาษาอังกฤษ

2.3 การจัดสื่อการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

2.3.1 สื่อการเรียนการสอนประเภทวัสดุอุปกรณ์ที่ครูโดยเฉลี่ยใช้บ่อยครั้ง ได้แก่ หนังสือแบบเรียน พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย หรือไทย-อังกฤษ กระดานดำและขอล์ค วิทยุหรือเทป บัตรคำหรือบัตรประโยค รูปภาพหรือภาพการ์ตูน ของจริง และของตัวอย่าง ส่วนสื่อการเรียนการสอนประเภทวัสดุอุปกรณ์ที่ครูโดยเฉลี่ยไม่เคยใช้ ได้แก่ แผนที่หรือลูกโลก เครื่องฉายภาพยนตร์ โทรทัศน์หรือวีดีโอ फिल्मสตริป สไลด์ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เครื่องฉายภาพทึบแสง แผ่นเสียง คอมพิวเตอร์ และห้องปฏิบัติการทางภาษา

สื่อการเรียนการสอนประเภทกิจกรรมการสอนและการเล่นที่ครูโดยเฉลี่ยใช้บ่อยครั้ง ได้แก่ การสาธิตของครู ส่วนสื่อการเรียนการสอนประเภทกิจกรรมการสอนและการเล่นที่ครูโดยเฉลี่ยไม่เคยใช้ ได้แก่ การศึกษานอกสถานที่ และการเชิญวิทยากรมาร่วมในชั้นเรียน

2.3.2 วิธีการใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูโดยเฉลี่ยปฏิบัติบ่อยครั้ง ได้แก่ ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนการสอนด้วย และมีการวัดผลการใช้สื่อการเรียนการสอนโดยดูจากความสนใจ การเข้ามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมโดยใช้สื่อการเรียนการสอน คุณภาพงานเขียนของนักเรียน และบรรยากาศภายในห้องเรียน

2.3.3 วิธีเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูส่วนใหญ่ปฏิบัติ ได้แก่ เลือกให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียน เลือกให้เหมาะสมกับอายุ สติปัญญา และประสบการณ์ของนักเรียน และเลือกชนิดที่ใช้สะดวก ไม่เสียเวลาในการใช้มากเกินไป

เหตุผลที่ครูส่วนใหญ่ไม่เลือกใช้สื่อการเรียนการสอนบางชนิด ประกอบการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ไม่มีเวลาเตรียมในการใช้ เห็นว่าเสียเวลาในการใช้มากทำให้สอนไม่ทันเวลาที่มีจำกัด เห็นว่าไม่เหมาะสมกับจุดประสงค์ของบทเรียน โรงเรียนไม่มีสื่อการเรียนการสอนชนิดนั้น และเห็นว่าสามารถสอนได้โดยไม่ต้องใช้สื่อการเรียนการสอนนั้น หรือใช้อย่างอื่นแทนได้

2.3.4 ผู้ผลิตสื่อการเรียนการสอนในโรงเรียนส่วนใหญ่ ได้แก่ ครูผู้สอนช่วยกันผลิต และบางครั้งก็จัดทำกันมาเอง แต่ครูส่วนใหญ่จะไม่ออกค่าใช้จ่ายเองหรือร่วมกับนักเรียนเพื่อซื้อสื่อการเรียนการสอนสำเร็จรูป

2.4 การตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

2.4.1 วิธีตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูโดยเฉลี่ยปฏิบัติ บ่อยครั้ง ได้แก่ การให้คำวิจารณ์หรือข้อคิดเห็นเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียน โดยแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ ไปด้วย พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวคิดในการดำเนินเรื่องที่เขียนด้วย ส่วนวิธีตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูโดยเฉลี่ยไม่เคยปฏิบัติ ได้แก่ การให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจเพื่อหาข้อบกพร่องในการเขียนโดยไม่ต้องแก้ไขข้อบกพร่องให้กัน

2.4.2 เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เกณฑ์ในเรื่องของตัวภาษาที่ครูส่วนใหญ่พิจารณา ได้แก่ โครงสร้างของประโยคหรือตำแหน่งของคำในประโยค การสะกดคำ การเลือกใช้กาล และความสอดคล้องของหลักเอกพจน์และพหูพจน์ เกณฑ์ในเรื่องของแนวคิดในการเขียนที่ครูส่วนใหญ่พิจารณา ได้แก่ การเรียงลำดับเหตุการณ์หรือความคิดของเรื่อง และความชัดเจนในการสื่อความหมายแก่ผู้อ่าน ส่วนเกณฑ์ในเรื่องอื่น ๆ ที่ครูส่วนใหญ่พิจารณา ได้แก่ ความยาวของเรื่องที่เขียน คือ ใช้เวลาสั้นแต่เขียนเนื้อหาได้มาก และดี นอกจากนั้นครูส่วนใหญ่ให้คะแนนงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนตั้งแต่งานร่างฉบับแรก

อภิปรายผล

1. จากการวิจัย พบว่า จุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยตั้งไว้บ่อยครั้ง ได้แก่ การให้นักเรียนสามารถเขียนคำหรือประโยคบรรยายภาพได้ เขียนคำหรือประโยคเติมลงในข้อความให้ได้ใจความ

สมบูรณ์ได้ เขียนประโยคและข้อความตามคำบอกได้ เรียงประโยคที่กำหนดให้เป็นข้อความสั้น ๆ ได้ และเขียนข้อความเติมลงในบทสนทนาให้ได้ใจความต่อเนื่องได้ ซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษทักษะการเขียน ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ส่วนจุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเฉลี่ยไม่เคยตั้งไว้ ได้แก่ การให้นักเรียนสามารถเขียนเค้าโครงเรื่อง (Outline) ของข้อความที่อ่านหรือฟังได้ และเขียนจดหมายธุรกิจอย่างง่ายได้ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ร้อยละ 43.48 เป็นครูภาษาอังกฤษที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นระดับชั้นที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระยะต้นเท่านั้น ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษยังไม่มากพอที่จะเขียนข้อความเป็นจดหมายหรือเรียงความได้ เพราะการเขียนจดหมายหรือเรียงความนั้น ต้องใช้ความรู้หลาย ๆ อย่าง เช่น ความรู้ในเรื่องของตัวภาษาทั้งหมด ความรู้ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายให้เป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา และความรู้ในเรื่องของลีลาในการเขียนงานเขียนประเภทต่าง ๆ เป็นต้น สำหรับการเขียนเค้าโครงเรื่องของเรื่องที่อ่านหรือฟังก็เช่นกัน ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการอ่านหรือการฟังมากพอจึงจะเขียนได้ ซึ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ยังพัฒนาความสามารถในการอ่านหรือการฟังไม่ถึงระดับที่จะจับประเด็นสำคัญของข้อความนั้น ๆ ได้

2. จากการวิจัยพบว่า แนวคิดในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่เน้น ได้แก่ การให้นักเรียนมีความรู้ทางคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และกลไกในการเขียน โดยคำนึงถึงความถูกต้องทางความรู้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนให้ความสำคัญกับจุดประสงค์ในการเขียนเพื่อสื่อความคิดให้กับผู้อ่าน โดยการใช้สำนวนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของนักการศึกษาหลายท่าน เช่น เอช จี วิดโดวสัน คริสโตเฟอร์ เจ บรัมฟิท (H.G. Widdowson and Christopher J. Brumfit 1981 : 209) แจ็ค ซี ริชาร์ด (Jack C. Richard 1983 : 111-119) และจอห์น มันบี้ (John Munby 1983 : 1-4) ที่กล่าวถึงการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองว่า ผู้เรียนภาษาที่เรียนแต่ความรู้ในเรื่องของตัวภาษา แต่ไม่เรียนรู้เพื่อความรู้ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนภาษาของผู้เรียนนั้นก็ไม่มีประโยชน์ การจัดการสอนควรเริ่มด้วยการสอนโครงสร้างหลัก (Structure score) เพื่อวางพื้นฐานของภาษาและประสบการณ์ ในขณะที่เดียวกันการสอน

เนื้อหาตามหน้าที่ของภาษา (Function) ในการสื่อความหมายก็จะดำเนินควบคู่กันไป โดยยึดความต้องการของผู้เรียน ความเหมาะสมกับสถานภาพทางสังคมและวัฒนธรรมเป็นหลัก จะไม่สอนแยกกันโดยให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์มาก ๆ ก่อน แล้วจึงสอนให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อความหมาย เนื่องจากความรู้ในเรื่องของตัวภาษานั้น เป็นสิ่งที่มีจำนวนจำกัด ผู้เรียนสามารถนำความรู้ในเรื่องของตัวภาษามาสร้างประโยคได้มากมายในจำนวนไม่จำกัด แต่ประโยคเหล่านั้นมีเพียงบางประโยคเท่านั้นที่สามารถใช้สื่อสารตามบริบทสังคม (Social context) และสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เพราะประโยคที่ใช้ในการสื่อสารจะต้องเป็นประโยคที่เจ้าของภาษายอมรับเท่านั้น ดังนั้นการสอนภาษาจึงต้องเน้นในเรื่องของภาษาที่เป็นที่ยอมรับเป็นสำคัญ

3. จากการวิจัย พบว่า การดำเนินการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยปฏิบัติบ่อยครั้ง ได้แก่ การแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้นักเรียนทราบว่า เมื่อนักเรียนเรียนบทเรียนนั้น ๆ จบแล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนงานเขียนลักษณะใดได้ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ อนันต์ ศรีโสภา (2525 : 5) ที่กล่าวว่า "การที่นักเรียนทราบจุดประสงค์การเรียนรู้อทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอย่างแจ่มแจ้ง จะเป็นสิ่งจูงใจให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการศึกษาค้นคว้ามากยิ่งขึ้น" นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับความคิดเห็นของ จันทรเพ็ญ เชื้อพานิช (2519 : 47) ที่กล่าวว่า "การแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้อช่วยให้นักเรียนได้ทราบว่า ควรจะเริ่มต้นเรียนอย่างไร ใช้วิธีการเรียนแบบใด ควรจะศึกษาค้นคว้าอย่างไร การที่นักเรียนรู้ว่าตัวเองอยู่ตรงไหน มีจุดหมายปลายทางที่ใด และจะไปยังจุดหมายนั้นได้อย่างไร จะทำให้การเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น" และยังสอดคล้องกับความคิดเห็นของ เป็รื่อง กุมุท (2512 : 4) ที่กล่าวถึงข้อดีของการแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้อให้นักเรียนทราบไว้ว่านักเรียนจะได้รู้แนวทางที่จะประเมินผลความก้าวหน้าของตนเองในระยะต่าง ๆ ของการเรียนการสอน และย่อมจะสามารถรวบรวมความพยายามให้ทันมาที่กิจกรรม ซึ่งเป็นประโยชน์แก่การเรียนอย่างมาก เมื่อมีจุดประสงค์การเรียนรู้อกล่าวไว้ชัดเจนแล้ว นักเรียนก็จะทราบได้ว่า กิจกรรมอย่างใดที่ตนพึงกระทำเพื่อให้บรรลุความสำเร็จ

จากการวิจัยยังพบว่า การดำเนินการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยปฏิบัติบ่อยครั้งอีกประการหนึ่ง ได้แก่ การให้นักเรียนต่างคนต่างเขียน แต่ไม่เคยให้นักเรียนจับกลุ่มกันเขียนโดยแบ่งนักเรียนตามระดับความสามารถ ซึ่งขัดแย้งกับความคิดเห็นของ ชิว ฮีน ริด (Seiw Hean Read 1982 : 1-9) ที่กล่าวถึงการทำงานของนักเรียนว่า ครูไม่ควรให้นักเรียนระดับชั้นต้น ๆ ทำงานเดี่ยว ควรจะให้ทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มเพื่อให้นักเรียนช่วยกันออกความคิดเห็นหรือวิพากษ์วิจารณ์จนได้ความคิดเห็นอันเป็นที่พอใจของทั้งสองคนหรือทั้งกลุ่ม การทำงานคู่หรืองานกลุ่มจะช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการที่มีส่วนร่วมในบทเรียนและมีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นหรือแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน นอกจากนั้นยังช่วยให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้นด้วย การที่ครูโดยเฉลี่ยไม่เคยให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มอาจจะเป็นเพราะว่า การทำงานกลุ่มบางครั้งนักเรียนส่งเสียงดัง ครูไม่สามารถควบคุมระเบียบวินัยได้ บางครั้งนักเรียนเก่งเป็นฝ่ายทำงานมากกว่านักเรียนอ่อน หรือนักเรียนอ่อนไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ทำให้นักเรียนไม่ได้พัฒนาการเรียนรู้อย่างทั่วถึง หรืองานบางอย่างครูต้องการพิจารณาหรือวัดความสามารถในการเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล เช่น พัฒนาการในการใช้ภาษาในเรื่องต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มักจะอยู่ในขั้นพัฒนาการในการใช้ภาษา ครูจึงต้องเน้นเป็นรายบุคคลไป

4. จากการวิจัย พบว่า กิจกรรมการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยจัดบ่อยครั้ง ได้แก่ การให้นักเรียนคัดลอกข้อความตามตัวอย่างที่กำหนดให้ แทนคำ หากคำที่มีความหมายคล้ายคลึงหรือตรงกันข้าม เปลี่ยนรูปประโยค เชื่อมประโยค เติมคำหรือข้อความลงในช่องว่างซึ่งอาจเป็นคำศัพท์หรือสำนวนที่เรียนมาแล้ว เขียนเรียงความ โดยเติมคำหรือข้อความลงในช่องว่างให้ได้ใจความถูกต้องโดยกำหนดตัวเลือกให้ และจัดลำดับประโยคเป็นความเรียงที่มีเหตุการณ์ต่อเนื่อง ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงขั้นตอนในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของ วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1968 : 245-255) แล้วพบว่า การจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นอยู่ในขั้นตอน 3 ขั้นแรก คือ ขั้นคัดลอก (Copying) ขั้นเลียนแบบ (Reproduction) และขั้นเชื่อมโยงใหม่ (Recombination) เท่านั้น

5. จากการวิจัย พบว่า สื่อการเรียนการสอนประเภทวัสดุอุปกรณ์ที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยใช้บ่อยครั้ง ได้แก่ หนังสือแบบเรียน พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย หรือ ไทย-อังกฤษ กระดานดำและขอลค์ วิทยุหรือเทป บัตรคำหรือบัตรประโยค รูปภาพหรือภาพการ์ตูน ของจริง และของตัวอย่าง ส่วนสื่อการเรียนการสอนประเภทวัสดุอุปกรณ์ที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยไม่เคยใช้ ได้แก่ แผนที่หรือลูกโลก เครื่องฉายภาพยนตร์ โทรทัศน์หรือวีดีโอเทป फिल्मสตริป สไลด์ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เครื่องฉายภาพทึบแสง แผ่นเสียง คอมพิวเตอร์ และห้องปฏิบัติการทางภาษา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรทิพา เหลืองวัฒนาภิก (2522 : 80-83) และบุญยงค์ บุญยะโวโรจน์ (2525 : 97-99) ที่พบว่า ครูส่วนใหญ่ใช้สื่อการเรียนการสอนประเภทวัสดุอุปกรณ์ที่ไม่ต้องฉาย และไม่ใช้สื่อการเรียนการสอนประเภทวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องฉาย ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า สื่อการเรียนการสอนประเภทวัสดุอุปกรณ์ที่ไม่ต้องฉายนั้นหาได้ง่าย ราคาถูก ครูผู้สอนสามารถจัดหาหรือทำขึ้นใช้เองโดยไม่ต้องลงทุนหรือเสียค่าใช้จ่ายมากนัก และสามารถให้นักเรียนช่วยทำหรือช่วยทำได้ด้วย เช่น บัตรคำ หรือบัตรประโยค รูปภาพหรือภาพการ์ตูน ของจริง และของตัวอย่าง ส่วนสื่อการเรียนการสอนประเภทวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องฉายและอุปกรณ์ที่เป็นเทคโนโลยีใหม่ ๆ เช่น ห้องปฏิบัติการทางภาษา และคอมพิวเตอร์ ต้องใช้งบประมาณมากในการจัดซื้อ ซึ่งโรงเรียนส่วนมากมักจะขาดอุปกรณ์ประเภทนี้ เนื่องจากขาดเงินทุน นอกจากนั้นครูที่ใช้วัสดุอุปกรณ์ประเภทนี้ได้จะต้องมีความรู้ในการใช้พอสมควร ซึ่งความรู้เหล่านี้อาจจะได้จากการอบรมเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอน หรือขอคำแนะนำจากครูโสตทัศนูปกรณ์ภายในโรงเรียน แต่เนื่องจากครูส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีเวลาเพราะมีชั่วโมงสอนและภารกิจด้านอื่น ๆ มาก จึงไม่ได้ศึกษาเกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์ประเภทนี้อย่างจริงจังจึงทำให้ไม่มีความชำนาญพอที่จะใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพเต็มที่ บางครั้งเกิดความผิดพลาดหรือมีข้อบกพร่องในการใช้ ครูก็ไม่สามารถแก้ไขได้เองทำให้เสียเวลาเพิ่มขึ้น ครูส่วนใหญ่จึงมักเลี่ยงไปใช้วัสดุอุปกรณ์ที่ไม่ยุ่งยากเสียมากกว่า นอกจากนั้นในบางโรงเรียนการขอยืมวัสดุอุปกรณ์ประเภทที่ต้องฉาย หรือการใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาและคอมพิวเตอร์เป็นเรื่องที่ยุ่งยากมาก ต้องมีขั้นตอนขออนุญาตหลายขั้นตอนทำให้ครูต้องมีการะเพิ่มขึ้นและเสียเวลาเพิ่มขึ้นด้วย ครูส่วนใหญ่จึงมักไม่เห็นความจำเป็นของสื่อการเรียนการสอนประเภทนี้ ส่วนแผนที่และลูกโลกนั้น เหตุผลที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยไม่เคยใช้ อาจจะเป็นเพราะว่า สื่อการเรียนการสอนชนิดนี้มักจะเป็นของหมวดวิชาสังคมศึกษา ซึ่งครูสังคมศึกษาก็จำเป็นต้องใช้มากอยู่แล้ว การที่ครู

ภาษาอังกฤษจะขอยืมมาใช้จึงเป็นเรื่องยุ่งยากเนื่องจากจำนวนอาจจะไม่เพียงพอกับความต้องการ และที่สำคัญคือ งานเขียนของนักเรียนที่จะใช้แผนที่หรือลูกโลกเป็นสื่อการเรียนการสอนก็จะต้องเป็นหัวข้อที่ต้องใช้ความรู้ทางวิชาภูมิศาสตร์พอสมควร ซึ่งครูภาษาอังกฤษอาจจะไม่มีความรู้หรือความชำนาญพอที่จะถ่ายทอดข้อมูลต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียนเขียนได้ ถ้าถ่ายทอดข้อมูลที่ผิดพลาดไปก็จะเกิดผลเสียได้ทั้งกับตัวครูและนักเรียน

สำหรับสื่อการเรียนการสอนประเภทกิจกรรมการสอนและการเล่นที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยใช้บ่อยครั้ง ได้แก่ การสาธิตของครู ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พนม อินวกุล (2527 : 63-65) ที่พบว่า ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีการสาธิตในการเรียนการสอนมากที่สุด ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า การสาธิตของครูนั้นเสียเวลาการเรียนการสอนน้อย ครูสามารถอธิบายรายละเอียดของเนื้อหาวิชาหรือกิจกรรมที่จะให้นักเรียนฝึกต่อไปได้มากกว่า ส่วนสื่อการเรียนการสอนประเภทกิจกรรมการสอนและการเล่นที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยไม่เคยใช้ ได้แก่ การศึกษานอกสถานที่ และการเชิญวิทยากรมาร่วมในชั้นเรียน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า การพานักเรียนออกไปศึกษานอกสถานที่นั้นต้องขออนุญาตจากหลาย ๆ ฝ่าย เช่น โรงเรียนและผู้ปกครองนักเรียน ครูจะต้องรับผิดชอบต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนด้วย และที่สำคัญคือต้องใช้เวลาในการเรียนเพิ่มขึ้นซึ่งอาจจะทำให้สอนไม่ทันตามหลักสูตร ส่วนการเชิญวิทยากรมาร่วมในชั้นเรียนนั้นก็ต้องมีขั้นตอนในการขออนุญาตมากเช่นกัน และในบางครั้งวิทยากรที่มีความรู้ความชำนาญก็ไม่ค่อยมีเวลาว่างตรงกับชั่วโมงเรียนของนักเรียน ทำให้เกิดความยุ่งยากในการนัดหมาย และเมื่อเชิญวิทยากรมาร่วมในชั้นเรียนได้ก็ต้องให้เวลากับวิทยากรอย่างเต็มที่ ซึ่งบางครั้งอาจจะเป็นการเสียเวลามากเกินไปสำหรับเรื่องที่สอน ถ้าครูสอนเองอาจจะเสียเวลาน้อยลง ดังนั้นครูส่วนใหญ่จึงพยายามไม่เพิ่มภาระให้ตัวเองในการที่จะต้องมาเร่งสอนเนื้อหาให้ทันในภายหลัง โดยการลงมือสอนเองในชั้นเรียนด้วยการสาธิตด้วยตัวเองด้วย

6. จากการวิจัย พบว่า วิธีการใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยปฏิบัติบ่อยครั้ง ได้แก่ การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนการสอนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ สมพงษ์ ศิริเจริญ (ม.ป.ป. : 2) ที่กล่าวถึงการใช้สื่อการเรียนการสอนให้เกิดผลดีแก่

นักเรียนว่า ครูควรจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนการสอนด้วย โดยให้นักเรียนออกมาร่วมทำกิจกรรมในขณะที่ครูกำลังใช้สื่อการเรียนการสอน เนื่องจากว่าการใช้สื่อการเรียนการสอนจะให้ผลในการเรียนดีขึ้นถ้านักเรียนได้มีส่วนร่วมด้วย (Participation) เพราะนักเรียนยังมีปฏิกิริยา (Reaction) มีส่วนร่วม และมีกิจกรรมของตนเอง (Self - activities) ต่อการสอนและการใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบการสอนมากเท่าไร นักเรียนก็จะยิ่งได้เรียนรู้ เข้าใจ และมีประสบการณ์มากขึ้นเท่านั้น และวิธีการใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยปฏิบัติบ่อยครั้งอีกประการหนึ่ง ได้แก่ การวัดผลการใช้สื่อการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ สุภาพ วาดเขียน (2523 : 129) ที่กล่าวถึง การใช้สื่อการเรียนการสอนว่า เมื่อครูได้นำสื่อการเรียนการสอนใด ๆ ก็ตามไปใช้ประกอบการสอนแล้ว ควรจะติดตามผลด้วยเพราะจะช่วยให้ครูได้ทราบว่า การใช้สื่อการเรียนการสอนของครูนั้นได้รับผลดีมาน้อยเพียงใด เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการใช้ในครั้งต่อไป หรือเลือกสื่อการเรียนการสอนที่อาจจะใช้ได้ผลดีกว่ามาใช้ในครั้งต่อไป และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรทิพา เหลืองวัฒนาภิจ (2522 : 81) ที่ทำการสำรวจความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษในการใช้สื่อการเรียนการสอน และพบว่า ครูส่วนใหญ่เห็นว่าการวัดผลการใช้สื่อการเรียนการสอนด้วย และจากผลการวิจัยของ วัลลภ ภูโชติ (2527 : 80-90) ยังพบว่า ภายหลังจากการใช้สื่อการเรียนการสอนแล้ว ครูส่วนใหญ่วัดผลการใช้สื่อการเรียนการสอนนั้น ๆ ด้วย โดยการใช้คำถามสั้น ๆ เพื่อวัดความเข้าใจของนักเรียนในเนื้อหาของบทเรียนเป็นอันดับแรก

7. จากการวิจัย พบว่า วิธีเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่ปฏิบัติ ได้แก่ เลือกให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียน เลือกให้เหมาะสมกับอายุ สติปัญญา และประสบการณ์ของนักเรียน และเลือกชนิดที่ใช้สะดวก ไม่เสียเวลาในการใช้มากเกินไป ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ เกษม สุดหอม (2518 : 296) และเกื้อกุล คูปรัดน์ (2518 : 37-38) ที่กล่าวถึงเกณฑ์ในการเลือกสื่อการเรียนการสอนว่า การเลือกสื่อการเรียนการสอนนั้นถ้าพิจารณาในแง่ความสัมพันธ์ของสื่อการเรียนการสอนกับหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ควรเลือกสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะกับระดับชั้น วุฒิภาวะ ความสนใจ และความสามารถของนักเรียน เลือก

ชนิดที่จะช่วยให้การสอนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ และไม่ทำให้เสียเวลาในการใช้มากเกินไป ถ้าพิจารณาในแง่ความสัมพันธ์ของสื่อการเรียนการสอนกับคุณภาพทางด้านเทคนิค ควรเลือกสื่อการเรียนการสอนที่มีความสะดวกสบายในการใช้ ทันสมัย และหาซื้อได้ง่าย

จากการวิจัยยังพบว่า เหตุผลที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่ไม่เลือกใช้สื่อการเรียนการสอนบางชนิดประกอบการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ไม่มีเวลาเตรียมในการใช้ และเห็นว่าไม่เหมาะสมกับจุดประสงค์ของบทเรียน ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่า ครูส่วนใหญ่มีชั่วโมงสอนมากกว่ารวมทั้งมีงานด้านอื่น ๆ ที่ต้องรับผิดชอบด้วย เช่น สอนกิจกรรมเสริมหลักสูตร ได้แก่ ลูกเสือหรือเนตรนารี สอนซ่อมเสริม เป็นครูประจำชั้น หรือรับผิดชอบงานต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ทำให้ไม่มีเวลาเพียงพอที่จะศึกษาการใช้ และเตรียมสื่อการเรียนการสอนบางชนิดที่ค่อนข้างจะยุ่งยากซับซ้อน นอกจากนี้ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่ยังเห็นว่า การใช้สื่อการเรียนการสอนบางชนิดต้องเสียเวลาในการใช้มากทำให้สอนไม่ทันเวลาที่มีจำกัด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรทิพย์ บัญชรเทวกุล (2522 : 75) และวัลลภ ภูโชติ (2527 : 80-90) ที่พบว่า ครูส่วนใหญ่ไม่มีเวลาเพียงพอในการใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบการสอนเพราะมีเวลาสอนน้อย ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า สื่อการเรียนการสอนบางประเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเภทวัสดุที่ต้องฉาบ ต้องใช้เวลาในการเตรียมมาก การใช้ การขอยืม การเคลื่อนย้ายก็ค่อนข้างยุ่งยาก ถ้าโรงเรียนใดมีห้องเฉพาะสำหรับใช้สื่อการเรียนการสอนประเภทเครื่องฉาย ครูก็ต้องนำนักเรียนไปเรียนในห้องที่จัดไว้เฉพาะ ซึ่งการเคลื่อนย้ายนักเรียนไปยังนอกห้องเรียนนั้นจะทำให้เสียเวลาในขณะที่เคลื่อนย้ายด้วย ทำให้เวลาเรียนซึ่งมีจำกัดอยู่แล้วต้องลดน้อยลงไปอีก นอกจากนี้ยังพบว่า เหตุผลที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่ไม่เลือกใช้สื่อการเรียนการสอนบางชนิดอีกประการหนึ่งคือ โรงเรียนไม่มีสื่อการเรียนการสอนชนิดนั้น ๆ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า สื่อการเรียนการสอนบางชนิดมีราคาแพง ต้องใช้งบประมาณมากในการจัดซื้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อการเรียนการสอนประเภทเครื่องฉาย ห้องปฏิบัติการทางภาษา และคอมพิวเตอร์ โรงเรียนส่วนมากมักจะไม่มีงบประมาณเพียงพอในการจัดซื้อ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประสงค์ เปนะนาม (2524 : 92-95) และ พนม อินวกุล (2527 : 63-65) ที่พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีสื่อการเรียน

เรียนการสอนต่าง ๆ จำนวนน้อย ไม่เพียงพอกับความต้องการของครูและนักเรียน เนื่องจากโรงเรียนขาดงบประมาณในการจัดซื้อ

8. จากการวิจัยพบว่า ผู้ผลิตสื่อการเรียนการสอนในโรงเรียนส่วนใหญ่ ได้แก่ ครูผู้สอนทุกคนช่วยกันผลิต และบางครั้งก็จัดทำกันมาเอง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นุชจรินทร์ พ้ารัมย์ (2522 : 66-68) และวัลลภ ภูโชติ (2527 : 80-90) ที่พบว่า ครูส่วนใหญ่เป็นผู้จัดทำหรือจัดทำสื่อการเรียนการสอนขึ้นใช้เอง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า สื่อการเรียนการสอนที่จะใช้ภายในโรงเรียนนั้นอาจจะเป็นของส่วนรวมที่ครูทุกคนสามารถมาหยิบไปใช้ได้ ในการผลิตครูทุกคนก็ต้องช่วยกันผลิต โดยโรงเรียนอาจจะเป็นผู้ให้การสนับสนุนในเรื่องการเงินเพื่อจัดซื้อวัสดุต่าง ๆ สื่อการเรียนการสอนบางชนิดอาจใช้ร่วมกันได้ในหลาย ๆ หมวดวิชา ดังนั้นเมื่อครูช่วยกันผลิตและใช้ร่วมกันก็จะทำให้ประหยัดค่าใช้จ่ายได้ รวมทั้งคุณค่าในการใช้ด้วย ส่วนสื่อการเรียนการสอนบางชนิดที่ใช้ได้เฉพาะหมวดวิชาหนึ่ง ๆ เท่านั้น เช่น บัตรคำ หรือบัตรประโยคภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนหรือครูในหมวดภาษาอังกฤษก็มักจะทำขึ้นเอง และเก็บไว้ใช้เฉพาะในหมวด หรือในบางครั้งสื่อการเรียนการสอนที่ครูพอจะหาได้ง่าย เช่น ของจริง หรือของตัวอย่างต่าง ๆ ครูอาจจะจัดทำมาเองจากบ้าน หรือให้นักเรียนนำมาร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นคราว ๆ ไป ซึ่งทำให้ประหยัดค่าใช้จ่าย และเป็นการรู้จักใช้สิ่งรอบตัวให้เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนด้วย นอกจากนี้จากการวิจัยยังพบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่จะไม่จ่ายเงินส่วนตัวหรือร่วมกับนักเรียนเพื่อซื้อสื่อการเรียนการสอนสำเร็จรูป ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของ ประสงค์ เปนะนาม (2525 : 92-95) ที่พบว่า ครูส่วนใหญ่ใช้เงินส่วนตัวซื้อสื่อการเรียนการสอนสำเร็จรูป ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ในช่วงหลายปีมานี้สื่อการเรียนการสอนสำเร็จรูปมีราคาแพงขึ้น การที่ครูจะใช้เงินส่วนตัวเพื่อซื้อหามาใช้นั้นค่อนข้างเป็นภาระที่หนักและทำได้ยาก ถ้าจะให้นักเรียนช่วยออกเงินซื้อด้วยก็จะเป็นการเพิ่มภาระให้ผู้ปกครองมากเกินไป อันอาจจะเกิดผลเสียทั้งต่อตัวครู นักเรียน และโรงเรียนเอง ในปัจจุบันโรงเรียนต่าง ๆ ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของสื่อการเรียนการสอนมากขึ้น เพราะหลักสูตรใหม่จะเน้นให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมโดยใช้สื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ ประกอบ คู่มือครูต่าง ๆ ก็จะกำหนดสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมที่จะใช้ในบทเรียนนั้น ๆ ทางโรงเรียนจึงได้มีการจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดซื้อสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมเหล่านั้นมาใช้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้หนังสือแบบเรียนบางเล่มยัง

จัดทำสื่อการเรียนการสอนสำเร็จรูปมาให้พร้อมกับคู่มือครูด้วย ทำให้ครูไม่ต้องลงทุนด้วยตัวเอง

9. จากการวิจัยพบว่า วิธีตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยปฏิบัติบ่อยครั้ง ได้แก่ การให้คำวิจารณ์หรือข้อคิดเห็นเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียน โดยแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ ไปด้วย พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวคิดในการดำเนินเรื่องที่เขียนด้วย ซึ่งขัดแย้งกับความคิดเห็นของ นีนา แदनสกี้ ชิฟ (Nina Dansky Ziv 1982 : 3004-A) ที่กล่าวถึงการตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษว่า ครูไม่ควรแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนทุกเรื่องและทุกที่ให้เองทั้งหมด เพราะการที่ครูแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนทุกเรื่องและทุกที่ให้เองทั้งหมดนั้น นักเรียนยังคงเขียนประโยคผิดอยู่เสมอ ๆ เหมือนเดิมอีก และมักจะไม่สนใจที่จะแก้ไขหรือทำความเข้าใจกับข้อบกพร่องเหล่านั้นด้วยตัวเองด้วย แदनสกี้ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการตรวจงานเขียนว่า ครูควรชี้ข้อบกพร่องในการเขียนของงานเขียนแต่ละชิ้นอย่างละเอียดและเจาะจงทุกจุด พร้อมทั้งชี้แจงเหตุผลที่ผิด แต่ไม่ต้องแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ ให้ เพราะการตรวจงานเขียนโดยเพียงแต่ชี้จุดบกพร่องพร้อมทั้งเหตุผลที่ผิด แต่ไม่ต้องแก้ไขข้อบกพร่องให้ ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการเขียนดีขึ้น เพราะนักเรียนได้ทราบถึงเหตุผลและจุดที่บกพร่อง การแก้ไขจึงกระทำไปตามเหตุผลเหล่านั้น แต่จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนให้นักเรียนด้วย อาจจะเป็นเพราะว่าครูต้องการให้นักเรียนได้รับทราบรูปแบบที่ถูกต้องทันทีที่นักเรียนได้รับงานเขียนคืน และทำการแก้ไขมาส่งได้รวดเร็วและถูกต้อง ถ้าให้นักเรียนแก้ไขเองอาจจะผิดอีกและต้องแก้ซ้ำอีกหลายครั้ง ซึ่งทำให้เสียเวลาทั้งครูและนักเรียน ส่วนวิธีตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเฉลี่ยไม่เคยปฏิบัติ ได้แก่ การให้นักเรียนเปลี่ยนกับตรวจเพื่อหาข้อบกพร่องในการเขียนโดยไม่ต้องแก้ไขข้อบกพร่องให้กัน ซึ่งขัดแย้งกับความคิดเห็นของ เจ. ซอเยอร์ และ เอส. ซิลเวอร์ (J. Sawyer and S. Silver 1965 : 332) ที่กล่าวถึง การตรวจงานเขียนว่า นักเรียนควรจะได้มีส่วนร่วมในการตรวจงานเขียนไม่ว่าจะเป็นงานเขียนของตัวเองหรือเปลี่ยนกันตรวจกับเพื่อนก็ตาม เพื่อให้ นักเรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาและรู้จักทำความเข้าใจกับข้อบกพร่องในการเขียนต่าง ๆ ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่า การให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจนั้น ครูเกรงว่านักเรียนอาจจะตรวจผิดพลาดทำให้ครูต้องเสียเวลาตรวจและแก้ซ้ำอีก การที่ครูตรวจ

เองยังสามารถให้ข้อเสนอแนะหรือข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็น เรื่องเกี่ยวกับ การใช้ภาษา หรือแนวคิดในการดำเนินเรื่องได้ด้วย และสามารถเห็นข้อบกพร่องและพัฒนาการ ทางความสามารถในการเขียนของนักเรียนแต่ละคนด้วย

10. จากการวิจัยพบว่า ในการตรวจให้คะแนนงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน นั้น ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่ใช้เกณฑ์ในการตรวจทั้ง 3 เรื่องคือ เรื่องของตัวภาษา เรื่องของแนวคิดในการเขียน และเรื่องอื่น ๆ เช่น แบบฟอร์มของงานเขียน และความยาวของเรื่องที่เขียน เป็นเกณฑ์ในการให้คะแนน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ แอน ไรมส์ (Ann Raimes 1983 : 142-143) ที่กล่าวถึงการตรวจงานเขียนว่า ครูควร คำนึงเสมอว่า การตรวจงานเขียนของนักเรียนนั้นไม่ใช่เพียงแค่ตรวจข้อบกพร่องทางด้านตัว ภาษาเท่านั้น แต่ควรจะคำนึงถึงแนวคิดในการเขียนด้วย เพราะความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถในการเขียนประโยคได้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ ของภาษาเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการเขียนประโยคที่สามารถสื่อความหมายแก่ผู้ อ่านได้ด้วย

จากการวิจัยยังพบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่ตรวจ ให้คะแนนงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนตั้งแต่องานร่างฉบับแรก ซึ่งขัดแย้งกับความคิดเห็น ของ วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1972 : 255) และแมรี่ ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro 1973 : 76) ที่กล่าวถึงการตรวจงานเขียนว่า ควรสนับสนุนให้นักเรียน ตรวจและแก้ไขงานเขียนของตัวเองก่อนที่จะส่งงานเขียนที่สมบูรณ์ให้ครูตรวจให้คะแนนในตอนท้าย โดยให้นักเรียนฝึกเขียนร่างงานเขียน (Draft) ก่อนแล้วนำเสนอเพื่อปรับปรุงแก้ไข และนำกลับไปเขียนให้ถูกต้อง แล้วจึงส่งเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อพิจารณาคะแนน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ครู ไม่มีเวลาตรวจงานหลาย ๆ ครั้ง เพราะนักเรียนและเนื้อหาบทเรียนมีจำนวนมาก แต่เวลาสอน มีจำกัด จึงให้คะแนนงานเขียนตั้งแต่องานร่างฉบับแรก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครู

1.1 ครูภาษาอังกฤษควรตั้งจุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้ชัดเจนและง่ายต่อการปฏิบัติ ให้ตรงตามเนื้อหาของบทเรียน ควรเป็นจุดประสงค์จากง่ายไปหายากโดยใช้ความสามารถของนักเรียนปานกลางเป็นเกณฑ์ แต่บางครั้งก็ต้องสามารถยืดหยุ่นได้ในกรณีที่มีนักเรียนอ่อนมาก ๆ และไม่ควรถังจุดประสงค์ตามกลุ่มโรงเรียนทุกอย่างไป เพียงแต่นำมาเป็นหลักเพื่อปรับให้เหมาะสมกับสภาพและความสามารถของนักเรียนของแต่ละโรงเรียนเองจะดีกว่า ถ้าสามารถให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตั้งจุดประสงค์ด้วย ก็จะเป็นการดี จะทำให้ได้จุดประสงค์ที่เหมาะสมกับความสนใจและความสามารถของนักเรียนมากขึ้น จุดประสงค์ในระยะต้น ๆ ควรจะเป็นพื้นฐานความรู้ที่จะนำไปสู่จุดประสงค์ต่อไป จึงควรถังจุดประสงค์ให้พัฒนาเด็กเป็นขั้นตอน ไม่ข้ามขั้นเร็วเกินไป และในการฝึกให้นักเรียนเขียนไปตามจุดประสงค์นั้น ถ้านักเรียนยังไม่ผ่านจุดประสงค์แรก ๆ ยังไม่ควรให้เรียนจุดประสงค์ต่อไป จุดประสงค์ที่ตั้งไม่ควรมีจำนวนมากจนเกินไป เพราะเวลาสอนมีจำกัด จะทำให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติน้อย และไม่มีทักษะดีเท่าที่ควร ควรเลือกจุดประสงค์ที่สอดคล้องกับความเป็นจริง สิ่งแวดล้อมหรือชีวิตประจำวันของนักเรียน และเหมาะสมกับสภาพของเด็กไทยที่นักเรียนสามารถมองเห็นและนำไปใช้ได้จริงมาให้นักเรียนฝึกมาก ๆ

1.2 ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ครูควรมีการนำเข้าสู่บทเรียนจากสิ่งแวดล้อมของนักเรียนโดยคำนึงถึงสิ่งที่นักเรียนรู้จัก ควรจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ และเนื้อหาของบทเรียน โดยให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และเป็นกิจกรรมจากง่ายไปหายาก ในขั้นแรก ๆ ควรเน้นในเรื่องของคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์พื้นฐานที่จะสามารถนำไปใช้เขียนในขั้นสูงต่อไปก่อน คำศัพท์ที่สอนควรมีหลาย ๆ ประเภท และใช้อยู่ในชีวิตประจำวันหรือในการสนทนาทั่ว ๆ ไป และควรจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับเวลา ในกรณีที่มีนักเรียนจำนวนมาก ๆ ควรให้นักเรียนทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม โดยละนักเรียนทุกระดับความสามารถไว้ในกลุ่มเดียวกัน ให้นักเรียนที่เก่งกว่าเป็นพี่เลี้ยงในกลุ่ม และครูเป็นพี่เลี้ยงของทุกกลุ่มอีกทีหนึ่ง เพื่อควบคุมและแนะนำข้อบกพร่องพร้อมทั้ง

แก้ไขการทำกิจกรรมนั้น ๆ ด้วย การฝึกเขียนในชั้นเรียนอย่างเดียวนั้นนักเรียนจะมีโอกาสพัฒนาทักษะการเขียนน้อยมาก จึงควรให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมการเขียนนอกชั้นเรียนเป็นประจำ เช่น การจัดนิทรรศการ และการจัดบอร์ดหลังชั้นเรียนในหัวข้อต่าง ๆ ที่นักเรียนสนใจหรือตามเทศกาลต่าง ๆ หรือให้นักเรียนฝึกเขียนบันทึกประจำวันหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ วันละ 10 นาที และควรเป็นการฝึกเขียนในระดับข้อความด้วย นอกจากนั้นครูควรได้รับการอบรมเรื่องการใช้เทคนิคการสอนหรือการจัดกิจกรรมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษใหม่ ๆ อยู่เสมอ

1.3 ครูควรจัดสื่อการเรียนการสอนให้ตรงตามจุดประสงค์และเนื้อหาของบทเรียน โดยคำนึงถึงความสามารถของนักเรียนด้วย สื่อการเรียนการสอนที่จะใช้ประกอบการสอนควรใช้สิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัว หาง่าย นักเรียนช่วยหาได้ ถ้านักเรียนสามารถช่วยผลิตได้ด้วยก็จะเป็นการดีเพราะจะทำให้ นักเรียนสนใจและภูมิใจมากเมื่อนำสื่อการเรียนการสอนชิ้นนั้นมาใช้ในชั้นเรียน ควรเลือกสื่อการเรียนการสอนที่มีความทนทานดี สามารถเก็บได้นานพอสมควรและมีสภาพดีอยู่ตลอดเวลา และต้องสามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ตรงได้มากที่สุดด้วย นอกจากนั้นก่อนที่ครูจะนำสื่อการเรียนการสอนมาใช้ประกอบการสอน ควรทดลองใช้ดูก่อน และเตรียมแผนการสอนก่อนลงมือสอนเพื่อประมาณเวลาในการใช้สื่อการเรียนการสอนให้พอเหมาะกับเวลาเรียน

1.4 ในการตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น ครูควรตรวจด้วยตัวเองอย่างละเอียดถี่ถ้วนโดยไม่ต้องแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนให้นักเรียนทราบ แต่นำมาอธิบายในชั้นเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้ทราบถึงข้อบกพร่องพร้อมเพรียงกัน เพื่อความเข้าใจที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และต้องให้นักเรียนแก้มาให้ดูด้วยจะได้จดจำในสิ่งที่ถูกต้อง ถ้ามีเวลาพอควรเรียกมาชี้แจงรายบุคคลด้วย ถ้านักเรียนมีจำนวนมากอาจจะให้ส่งงานเป็นกลุ่ม ๆ ละ 1 ชั้น เมื่อตรวจและแก้ไขข้อบกพร่องแล้วให้นักเรียนในกลุ่มรับผิดชอบตรวจกันเอง การที่นักเรียนมีจำนวนมาก และครูมีชั่วโมงสอนมาก ทำให้ครูไม่มีเวลาพอที่จะตรวจงานเขียนของนักเรียนอย่างละเอียด ถ้าสามารถจำกัดปริมาณนักเรียนให้มีอัตราที่เหมาะสม หรือลดชั่วโมงสอนรวมทั้งกิจกรรมด้านอื่น ๆ ของครูให้น้อยลงได้ก็จะเป็นการดี แต่ในทางปฏิบัติแล้วเป็นไปได้ ดังนั้นงานเขียนบางประเภท เช่น การเขียนตามแนวทางที่กำหนดให้สามารถตรวจพร้อมกันในห้องเรียนได้ จะช่วยแบ่งเบาภาระตรวจงานของครูได้บ้าง การที่

ครูหมั่นตรวจงานเขียนของนักเรียนเองบ่อย ๆ หรือสม่ำเสมอ พร้อมทั้งชี้แจงให้แก้ไขข้อบกพร่องจะ เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการฝึกเขียนและขยันส่งงาน ข้อบกพร่องจะลดน้อยลง และจะมีความรู้ความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น และครูควรตรวจงานเขียนของนักเรียนทันทีที่นักเรียนทำงานเสร็จ เพื่อที่นักเรียนจะได้ไม่ลืมสิ่งที่เขียนไป และเข้าใจข้อบกพร่องในการเขียนได้ต่อเนื่องและรวดเร็ว ในการตรวจงานเขียนของนักเรียนนั้นค่อนข้างจะต้องใช้เวลามาก ดังนั้นครูจึงควรตั้งจุดมุ่งหมายก่อนว่าจะวัดความสามารถของนักเรียนด้านใดบ้างหรือจุดประสงค์ใดบ้าง เวลาตรวจงานเขียนก็พิจารณาเฉพาะจุดนั้น และควรใช้สัญลักษณ์ในการตรวจจะทำให้ตรวจเร็วขึ้น และต้องพิจารณาถึงลายมือ ความสะอาด และความเป็นระเบียบด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

2.1 ผู้บริหารควรสนับสนุนให้ครูได้มีส่วนร่วมในการตั้งจุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะได้รู้และเข้าใจถึงความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ และปัญหาที่อาจจะพบเมื่อนำจุดประสงค์นั้นไปปฏิบัติ จุดประสงค์ที่กำหนดขึ้นนั้นควรมีขอบข่ายกว้างพอสมควร เพื่อที่ครูจะได้สามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพและความสามารถของนักเรียนในโรงเรียนของแต่ละคน แต่ไม่ควรตั้งจุดประสงค์ไว้มากจนเกินไปจะทำให้ครูได้ฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการเขียนได้ไม่เต็มที่เท่าที่ควร

2.2 ผู้บริหารควรสนับสนุนให้ครูภาษาอังกฤษได้รับการอบรมเกี่ยวกับการใช้เทคนิคการสอนและการจัดกิจกรรมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษใหม่ ๆ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ครูนำมาปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.3 ในปัจจุบันหนังสือแบบเรียนที่เขียนและผลิตกันออกมาเนืองแน่นจะไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรายวิชาตามหลักสูตรเป็นส่วนใหญ่ ครูจึงต้องจัดเตรียมเนื้อหาเอง ซึ่งบางครั้งอาจไม่ได้มาตรฐานและไม่ถูกต้อง ดังนั้นผู้บริหารควรพิจารณาเรื่องมาตรฐานของหนังสือแบบเรียนที่จะนำมาใช้ในโรงเรียนด้วย นอกจากนั้นผู้บริหารควรจัดหาแหล่งให้ยืมหรือแลกเปลี่ยนสื่อการเรียนการสอนกันเพื่อให้มีสื่อการเรียนการสอนใช้หลาย ๆ รูปแบบ โดยไม่ต้องลงทุนมาก และถ้าต้องซื้อก็ควรเลือกซื้อชนิดที่นำมาใช้ได้หลาย ๆ

สถานการณ์เพื่อให้คุ้มค่า ทั้งนี้ทางโรงเรียนต้องให้การสนับสนุนในเรื่องเงินทุนด้วย และภายในโรงเรียนเองควรมีเจ้าหน้าที่โสตทัศนูปกรณ์เพื่อแนะนำการใช้สื่อการเรียนการสอนบางชนิดแก่ครู และผลิตสื่อการเรียนการสอนบางชนิดในกรณีที่ครูไม่สามารถผลิตด้วยตนเองได้ เนื่องจากมีชั่วโมงสอนและงานด้านอื่น ๆ มากด้วย และเมื่อมีสื่อการเรียนการสอนที่ดีใช้แล้วก็ควรมีสถานที่และวิธีเก็บหรือดูแลรักษาที่ดีด้วย ทางโรงเรียนควรจัดสถานที่หรือตู้เก็บสื่อการเรียนการสอนให้เป็นสัดส่วน และมอบหมายให้ผู้หนึ่งผู้ใดหรือคณะกรรมการจัดหาหรือจัดทำและดูแลรักษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อสะดวกในการหยิบใช้และมีอายุการใช้งานได้นานคุ้มค่า นอกจากนั้นควรจัดให้มีการอบรมครูปฏิบัติการในเรื่องความรู้ในการผลิตและการใช้สื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ ด้วย

2.4 แต่ละโรงเรียนควรมีเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน โดยอาจจะทำเป็นคู่มือครูแจกเพื่อให้ครูยึดเป็นหลักปฏิบัติเหมือนกัน การให้คะแนนจะได้เป็นไปอย่างยุติธรรมภายใต้มาตรฐานเดียวกัน นอกจากนั้นทางโรงเรียนควรจัดตารางสอนให้ครูได้มีช่วงเวลาว่างติดกันอย่างน้อย 2 คาบเรียนบ้าง เพื่อให้ครูได้มีเวลาดูผลงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างเต็มที่

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการวิจัยในหัวข้อเดียวกันนี้กับครูภาษาอังกฤษที่สอนระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา เป็นต้น

3.2 ควรมีการวิจัยในหัวข้อเดียวกันนี้กับครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในส่วนภูมิภาค และในโรงเรียนเอกชน

3.3 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษในทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟังและการพูด โดยใช้ตัวแปรเดียวกันนี้

3.4 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับเจตคติของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษที่ครูจัดให้ และวิธีการจัดกิจกรรมการเขียนภาษาอังกฤษของครู

3.5 ควรมีการวิจัยเพื่อเสนอโครงการจัดกิจกรรมทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนของทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน